

Al. Florin ȚENE

SONATĂ PENTRU CREȘTEREA IERBII

- poeme -

Ediția a II-a

Revăzută și adăugită

SEMĂNĂTORUL
Editura online - Iulie 2011

Suita de poeme din aceasta carte, degajă o stare elegiacă: sunetul poetului vine sentimental și trist, iar murmurul lumii se aude elegiac. Un plânset al lumii sfâșiate, cu natura sa cu tot, se revarsă și se reflectă în starea și poetului. Fiecare pare a-și deveni parte consolatoare celeilalte: cuvântul – lumii, de unde trena de metafore întinsă peste rănile acesteia, și lumea – cuvântului, de unde materia lirică încărcată de situații dureroase, insesizabil de mici dar care fac covorul vieții, tot mai acoperite de colbul zilnic și pe care nimeni nu le mai percepe, ele devenindu-ne un *modus vivendi*. Cândva, cu aproape un veac și jumătate în urmă, s-a solicitat o liniște interioară pentru a auzi cum crește iarba, surioara naturală a omului; puțin mai târziu, omul s-a minunat de puterea și forța ei de *a veni* regenerator; dar în ultimul timp, neputincioasă, s-a retras în propria-i ofilire, ca semn de pregătire pentru jertfirea fără sens. Ce poate face fratele-cuvânt?! Să orchestreze o *sonată pentru creșterea ierbii*, sperând să lege între ele părțile despărțite, și nu atât de deosebite, într-o curgere și viețuire unitară.

Gestul poetului Al. Florin Țene are ceva din candoarea copilei care, într-o zi de sărbătoare, se îmbracă cu iia și fota din lada de zestre a bunicii, iar versurile, din lacrima întinsă pe fața bătrânei.

Dumitru VELEA

Singurătatea poetului de cursă lungă

Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult
zgura rămasă mocnește lumină-n adâncuri,
stau pe-o piatră de gând și ascult
tăcerea din versuri,
doar greierii țiuind în urechi
coboară poteci printre rime
perechi
pentru despărțirea imaginată de noi
care niciodată n-a avut loc,
ne mai unesc șopârle și șoșonii udați de ploii
ce suflă alizee albastre în fluiere de soc.

Cale lungă are poetul pe lumină
călcând
cu călcăiele bătătorite de dor de ducă
purtând la tâmpile câte-o vină în apus
ce-o duce și acum în gând acolo Sus
și-n mână cu o floare ce se usucă.

Cale lungă are Poetul călcând pe tăcerea ce vine,
sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.

Se asfaltează cerul

Azi deschizând fereastra spre cerul meu de hârtie
Pe care desenase Dumnezeu stele,
Albastru devenise negru și utilaje o mie
Vărsau asfalt peste Calea Lactee a viselor mele.

Am închis imediat geamul de gânduri și frică
Și mi-am desenat un alt cer de constelații,
Cu altă lumină, alte înțelesuri, să nu zică
Dumnezeu că printre heruvimi mi-am făcut relații...

Rugăciunea zilei

E o primăvară cu muguri adormiți în copaci
ca ochii dimineții cu care eu
privindu-te în miezul clipei te fac să taci,
s-ascuți rugăciunea zilei către Dumnezeu.

O oră blândă dă ocol prin împrejur,
te aspiră dintr-un cer de vise,
când cucul își lasă cântecul său sur
clocit să fie în cuibul clipelor ucise.

Anotimpul acesta-i o cameră sigilată,
o lume vibrând într-un fluier de os,
doar ploaia de mult așteptată
te înveșnicește-ntr-un bărbat frumos.

Abatere de la firesc

Un verb ce-a încăput într-un Cuvânt
Se roagă în silabe la mormântul unui sfânt

Și o rimă rebelă ieșită din lege
Se-așează rubin pe coroana unui rege;

Iese icoana din cerul unei rostiri –
Fraza încheie clipa din sfințiri.

Poetul – verbul unei abateri de la firesc –
Poartă sub aripi visul îngeresc,

El este și ploaie, secetă și duh
Pasăre măiastră rătăcind prin văzduh.

Așteptare

Ograda cu nuc sub ceață plutind,
Mic voievodat la marginea râului,
Primăvara în roua căzută din frunze,
Case din lemn își spală ferestrele,
Nestatornice ochiuri în nopțile de veghe.
Când trifoiul decide vara,
Când pentru răcirea fontelor solare
De la brâul zilei
Mama aduce apă de la fântână
În cumpenele donițelor de fag,
Doi ochi ai mei, doi umeri ai mei,
Lăsați-vă-n aripile primului vânt
Care merge spre casa
Unde mama, cu mâna dreaptă-a surorii mele,
Gătește sub cumpăna zilei
Pentru întoarcerea mea abia licărind,
Un dor al ei.

II

Și semințele trec în neștire peste artătură
Și-n neștire brazdele rămân grele,
Iar pâinea a crescut peste mejdină,
Mirosind a ploaie măruntă.
Aici sub snopul de raze, în mierea soarelui,

Se-ntoarce amurgul în verdele dintr-o tulpină.
Așteptând, trec nodurile nopții peste zări
Și cocoșii își pregătesc cântecele melancolicelor deșteptări.

III

Tata despică inima nucului,
Tata despică inima mielului
Și focul umple ograda de umbre,
Focul mielului se varsă-n pământ.
Tata se așează în capul mesei cu toată livada,
Împărțindu-ne din feliile inimii
Și sângele mielului ne curge pe barbă-n jos,
Și sevele nucului se preling în brazdă,
Răcorindu-ne explozia verii din piepturi.
În micul voievodat de la marginea râului
Seninul are la rădăcină fântâna,
Frunzele legănându-se mă cheamă
Și respiră adânc între cer și cumpăna ei.
Apoi acolo, în lăzile de zestre ale mamei
Din podul casei, răsfoind mirosul de nuci
Și caietele, gândesc la trecerea iute a toamnelor,
Timpul rămâne pe lucrurile din podul casei
Copil
Ca mine în rugăciunile mamei.

IV

Coloane de dealuri cu ferestre,
Satul ca o licărire suie,
Norii în pâlcuri aleargă din casă în casă
Sub soare via își fierbe mustul
Și apele macină în turbine lumina,
Mama tot mai aduce răcoarea fântânii,
Sora mea tot coase batiste și față de masă,
Tata cioplește carul
Pentru întoarcerea mea acasă.

Al doispzezecelea ceas

Vremea urcă în imponderabil,
Păsările sub zborul cărora moleculele de aer mor
Poartă tăcerea între particule,
Doar mișcarea browniană în dezordinea ei
Ordonează apa de ploaie
Din paharul de pe masă.

Cântecul mierliței pune miere în levitația
Fulgului de pădăie
Dus mai departe în interiorul zilei

Cum orele sunt plimbate de indicatoarele ceasului
Pe cadranul numerotat de cineva
Ce n-a știut să numere
Decât până la al doisprezecelea ceas.

Au înflorit nucii de Sfântul Gheorghe

Aleargă primăvara desculță prin sat
Și stele au căzut în nucii grădinii
Dimineața nu s-au mai stins, n-au mai plecat,
Au rămas ochiuri de izvoare la rădăcina luminii.

În apele lor închegate, tremurând în cupe de muguri,
Se zămislea rodul de sevă, răcoare...
Luminau crengile ca niște ruguri
Și raze picurau, uimite de soare.

O, stelele pe punțile nucilor au căzut
Cu hlamidele lor muiate în lumină
Și nu s-au pierdut,
Au rămas inimi pe vechea tulpină.

Păsările odihnindu-și zborul înalță un tril
Pe crengile nucilor la concert au venit și cucii
E sfârșitul nopților zgribulite de april...

...Era noaptea Sfântului Gheorghe și înfloriseră nucii.

Autobiografie

M-am născut pe strada anului 1942,
bombardată de oameni cu ochii roșii,
îmbrăcați în verde,
când vara scotea la porți moșii,
aruncându-și mantaua soldățească și ploi,
luna iunie aducea în ferestre visele femeilor
și dor,
mergând nicăieri, așteptând în pridvor...

Mama mi-a pus în straiță în loc de pâine
visul zilei de mâine,
pe care l-am trăit într-o singură noapte,
când ursitoarele jucau pe un lătrat de câine
pe strada unde școala intrase în vacanță
și paznicul plecase cu cartela
după pâine,
legând poarta cu o speranță...

Jucării confecționez din zdrențe de vise,

ciorapul piciorului desculț îl făceam minge,
în curtea școlii cădeau iubiri ucise,
pe dealuri contempla sania
cum în sufletele noastre ninge
cu cântece rusești, Tania.

Pe plaiurile natale

De pe plaiurile natale n-am plecat nicicând,
Ai să mă recunoști după gândire
Și după cântecul ce-l zic în gând
Pe drumul infinit spre nemurire.

Ai să mă recunoști după tăcere
Ce bucuriei îi dă un sens frumos,
În limba noastră găsesc atâta miere
Și vin acasă nu cu fruntea-n jos.

Lângă brazda ta sunt mai plin
De cuprinsul făpturii chemare la zbor,
La tine n-am de unde să vin
Căci port în suflet sămbure de dor.

Azi sunt mai înalt cu un semn de întrebare,
Și cu o întoarcere mai scund decât ieri,
E singuru-mi fel de-a zbura spre soare
Între un poem și două tăceri.

Sunt acasă aici, pe dealuri,
Și via mă-ndeamnă să intru-n timp,
Același Olt își cioplește maluri
Lumină să aprindă în Olimp.

Viața ca o luptă

Eu vin din locul de mai sus,
Tu ești născut pe mal de apă
Ne-am întâlnit sub crucea lui Iisus;
Răgaz de-o viață, răgaz de sapă.

Mereu uniți pe frontul vieții –
Lupte mari pentru victorii mici...
Tânjesc la dezbaterile pieței
Cu idei-cărări de licurici.

Războiul acesta de un an
Se vede c-a ținut o viață;
Doreai o viață în sânul lui Avraam
Și-o luptă de idei în piață.

Pe când înfloreau crinii albi

Orașul făcea flotări deasupra înserării, creste
Albastre ce-nvăluia rânile râului
Umflându-și mușchii în ferestre...

Mă dor amintirile și prin urechile lupilor
Trec tramvaiele ce poartă mirarea
Tinereții mele când înfloreau crini albi, porunci,
Pe pulpele studentelor-sarea
Și piperul nopților de-atunci.

Caracatița timpului

Caracatița înghițise timpul, ochii mării se bulbucaseră
după stelele în nisip rămase fără vină
pietricele colorate să adune
în străfulgerarea galopului unui cal,
lumină să ia din ochii peștilor amăgiți
de undițe aruncate din bărci.

Lip, pleosc, lip, tentacole sugrumând noaptea,
vise sângerând pe sarea mării din rană
și pescarul sorbind tăcerea din cană
coclită de lună, sloi de gheață
în topire, vărsând umbre lângă case
rămase
ascunse sub duzi fără viață.

Caracatița timpului se înghițise pe sine și marea,
marea era una și aceeași
cu zarea...

Ca aerul și seva, EMINESCU

Îi aud pașii trecând dinspre lumină
Și foșnetul stelelor în părul Lui,
Când plopii fără soț îl așteaptă să vină
La fereastra cu dorul aprins în gutui.

Coborând dinspre Carpați, îl aud uneori
Cu fruntea împodobită de gânduri
Pe cărări de argint și flori
De tei presărate rânduri, rânduri.

Îi aud glasul venind dinspre trecut
Dulce ca mierea cuvintelor străbune,

Când este versul șoaptă de început
Și luna vibrează iubirea pe strune.

Doinesc tulnice pe poteci de munte,
Spre Ipotești prelungind chemarea
Așternută peste veacuri punte
Pe care să vină odată cu zarea.

Din poeme se desprinde, spre el venim,
Ca areul și seva ce-n arbori suie,
În fiecare dintre noi îl regăsim
Cioplit în inimi veșnică statuie.

Bănuțul de pe fundul căldării

Soarele își topea lumina în apa râului
Ce curgea prin venele noastre înghețate.
Totul făcut din spicul galben al grâului
Secerat în clipele de odinioară uitate.

Luna speriată se aruncase în fântână,
Ecolul de lumină chema ajutor,
Doar cumpăna stârnea în mine furtună
Aducând în inimă nestinsul dor.

Mereu un călugăr îmi tăia calea,
Umbră senină venind de nicăieri,
Ziua cu degetele ei lumina valea
Pentru clipa lipsită la apelul de ieri.

Însă bănuțul de lumină nu ruginea
Pe fundul căldării sufletului meu,
Devenise pe cerul nostru o stea
Când noaptea mă unsese semizeu.

Aripa de guguștuc

Pașii îmi aleargă pe ulița aburului de toamnă,
tăcere, nu se aude pe nicăieri
sorbitul paharului întins de-o Doamnă,
sunt împins ca o remorcă cu proțapul frânt
în accidentul pe autostrada numelui de ieri.

Azi sunt altul, nu mă salută cunoscutul,
își aduce aminte după plecare,
eu nu l-am văzut, mi-am luat scutul
să mă apăr de anonima lui cărare
ce n-o recunoaște chiar nici lutul.

Pe creanga bătrânului de nuc
mai cântă-n toamnă un guguștuc.

Amintiri din miezul unui poem

Ideile acestui poem sunt un cer spuzit de stele
Numai când ultimul luceafăr cade-n rouă;
Așa cum renaște din tăcere tăcerile mele
În suflet când începe o zi nouă.

Ideile acestui poem se strecoara în metaforă,
În propriul subînțeles atât de viu,
Stelare insule culeg dimineți în anforă,
Mărturii de lumină din care sorbim, târziu.

Să lupți cu Goliat îți-e randul
În clipa versului și-al evocării,
Când verbul cade-n tine îmbălsămându-l
În amurgul împins în secunda uitării.

Antagonie

Ieri s-a mai născut o stea în cer,
Aici, a fost o moarte cu durere,
Plecarea unei ființe de-ntrebări
Ne-a pus în cuvinte numai miere.

Amintirea unui gând

Visez la un furt ne permis,
De iubire interzisă:
- Trebuie să te trezești din vis!
Pentru a-l realiza, îmi zisă,
Un gând pe ascuns.

Pe cer Carul mare scârțâie ne uns...

Modestie

Vederea mea există, dar m-i se spune să nu văd,
Am mâna dreaptă, dar sunt obligat să n-o folosesc,
Inși ieșiți din grote, întuneric și prăpăd,
Peste prag de foc mă împing să pășesc.

Din antetul paginii zilei de azi mi-a fost șters
Până și numele, de-acum anonim mă numesc,

Iar dacă mâna ce n-o mai am scrie un vers
Din el pe înserate ierburi târâtoare mai cresc.

Moartea vine prin internet

Râzi ca un saltimbanc pe internet,
Neavenit cum toamna pentru frunze
Nesimțind că moartea vine încet
Și clipele te cuprind, brațe de meduze.

Persiflezi pe sticlă ca un bufon,
Dându-ți cu glezna stângă în cealaltă,
Când sunetul tău târziu și afon
Scârțâie la ușa din ultima haltă.

O iau ca o glumă a unui întârziat
Ce-și spune ultima prostie-n viață:
Se vede că neantul îți este aliat
Când amintirea-ți se vinde pe nimic în piață.

Solstițiul de vară

Cântecul cocoșului a împărțit ziua în două,
Răsare soarele într-o picătură de rouă.

Ușa cu cântece de mierlă dimineața o deschid,
Zorii sorb laptele ceții și-o divid.

Au lăsat urme gleznelor tale în lumină,
Se metamorfozează seva în frunză pe tulpină.

În noi clipele nostalgii trezesc sub soare
Când puii de vrăbii învață să zboare.

E împărțit anul în două de-o mână nevăzută,
Suflă ciobanul dor în fluier de cucută.

Veghează poetul la cerul lui de hârtie,
Scriindu-și pe el gânduri turnate-n poezie.

Poezia

Poezia se întrupează când soarele
și Hades se ating până și-n vis -
spune Odysseas Elytis,
atunci în amiaza susținută de cariatidele pădurii, marele
cer încălțat cu pielea picioarelor mele
mă primește rătăcind printre stele

și ars de dor,
îmi pune aripă, și zbor
cu sufletul meu ancestral
și călător
când sub șă mi-a murit și ultimul cal.
Iar strugurii sunt săni în via
din care mulg lapte pentru zei.
Aceasta este Poezia
din care te invit, cititorule, să bei.

Poetul

S-a întors poetul în satul natal
Cu toate păsările lui zburătoare
Același râu îi aduce la mal
Amintiri din clipe arzătoare.

S-a întors poetul pe strada copilăriei
Și e o altă adresă pe casa lui
Bronzul toamnei sună în frunza viei
Și galbenul scrisorilor a trecut în gutui.

...Ceața timpului, val după val,
Peste nuci încet se lasă,
Prin inimile oamenilor din satul natal
Trece poetul, amintire, spre casă...

Plecarea

Toată noaptea autobuzul și-a încălțat roatele,
orașul își freca mâinile înghețate
pe când mânușile uitate sub zăpadă încălzeau ghiociei.

Străzile își suflau nasul pe parbrizul autobuzului
în timp ce noi azvârleam gândul la destinațe,
iar trupurile noastre devenite statui
purtau în spate grijile șoferului.

Șoseaua își înfășura amintirile pe roți,
casele de pe margine se strecurau șerpește,
în ferestrele noastre de sub sprâncene,
apoi alunecând spre inimă,
spre inima Ardealului.

Poemul postum

S-a dovedit că moartea e anonimă,

Trece printre noi și ne ia pe sărite,
O însoțim fără judecată cu ultima rimă
Acolo unde și verbele cad rănite.

Doar câte odată unul dintre sute
De doamna neagră crezând c-a fost cosit
Cade în cartea postumă scrisă pe tăcute
Când inima mințise c-a murit.

Penultimul telefon

Se învârte orașul în jurul meu,
Prietenul prin cablu îmi aduce aminte
De străzile desculțe ce ne cheamă mereu
Să evadăm cu trecutul din cuvinte .

E târziu, îi spun, și e fierbinte
Clipa întoarcerii în verbe de demult,
Dintre noi plecat-a și ultimul părinte,
Iar zădărnicia mă face să tac și să ascult.

Adevărul din acrostih

Această pagină de timp o scriu cu maci,
Elimin minciuna cu un verb curajos,
Lumea se ascunde în păduri fără copaci,
E vremea să iau poteca în spate și să pornesc pe jos
S-au să mă refugiez în fraze fără cuvinte,
Atunci când tai unghiile substantivului picior,
Ori adjectivelor, culorile din minte.
Durere întoarsă pe dos în mânușa pierdută-n pridvor,
Negație ce nu neagă nimic pe lume,
Acceptare botezată astăzi fără nume.

E vremea să privim oglinda oglindită-n alta
După ce ieșim din cuvinte minicinoase,

Atunci toți zeii se întorc din Malta,
Tăcerea trece în imne și-n clipe păguboase,
Iubiri neștiute cum nu ne cunoaștem viitorul,
Totul s-a măcinat până la vene, până la oase,
Inodore și incolore precum dorul,
Cuvânt strecurat în inimile rămase.

Acum putem să ne citim viața pe dos,
Raport între trăire și sfârșitul poeziei,
O lume ne așteaptă într-un spațiu lăptos,
Fumurie precum toamna arămind aracii viei,
Atunci când fur un vis de pe buzele femeii

Tăcută cu poala plină cu struguri dulci.
E vremea fluturilor hălăduind prin lunci
Mai rodnică în sfârșit când se nasc și prunci.

La pândă după colțul unei clipe

Stau ascuns după colțul unei clipe –
Cântecul se lasă așteptat în neliniște,
Dimineața toată-i o adiere de aripe –
Galbene imagini vin dinspre miriște.

Pădurea spre înălțimi s-a retras,
Vrea să moară demnă în picioare,
Cum îi stă bine viteazului rămas
Să-și apere balada și ultima cărare.

Ziua-șopârlă se strecoară înspre râu,
Stau la pândă iluzii să mai prind
De mi-a crescut iarba până-n brâu
Și timpul râului mai sus de grind.

Dimineața toată-i o adiere de zbor –
Când ascuns sub o aripă de cocor
Aștept cântecul născut din neliniște
Și galbene imagini ce vin dinspre miriște.

Văzul din ureche

Înserarea în vârful picioarelor merge
Să nu o audă ochiul cerului adormit,
Doar un fluture de orizont își șterge
Aripile albe așezat pe un pisc de granit.

O biserică e tot ce auzul vede,
În care sufletul zilei slujește mereu,
Imnul înălțat Cerului în ochi se pierde,
Când eu mă simt un semizeu.

Auzul imaginea toată a văii o cuprinde
Urechea vede razele soarelui pieziș,
Ochiul sonata ierbii o surprinde
Cum se strecoară în caiet pe furiș.

Cuvinte din livezi

Când a trecut atâta amar de vreme?
Iubito, peste noi zăpezi s-aștern,
Cât sunt aici cu tine, nu te teme

Chiar dacă în geam ne bate-un frig etern.

De când ți-a înflorit pe deget iarbă,
- vergheta legământului pe veci -
Lumina din oglinzi se-mpletește salbă
Când prin poezia mea tu treci.

Chiar dacă, tu, acuma nu mai ești
Fetița din livezi, dar ești bunică,
Porți cu tine traista cu povești
Pentru nepoțica cea mai mică.

A trecut, când, atât amar de vreme?
Iubito, peste noi se-aștern zăpezi,
Eu sunt aici, alături, nu te teme
Și-ți mai culeg cuvinte din livezi.

De dimineață

Coja zilei se desprinde încet și curge zeamă de lumină,
Un tânăr îmi trimite un poem pornografic prin internet,
Nu-l citesc, îl deletez, mă sperie atâtea cuvinte cu vină,
Încât și ziua de teamă întârzie să se defolieze,
Își trimite autobuzele să ne încarce cu somnul neterminat,
Pe când trotoarele își iau picioarele la spate, proteze
Pentru ziua speriată de poemul pornografic incendiat
De prima rază de soare ce în vie învârte fofeze.

Culori fără culoare

Visul mergea în vârful degetelor să nu deranjeze zorii,
Realitate culcată peste urechea stângă a culorii,
Roșul aluneca pe trotuarul cu auzul ațintit spre trecătorii
Ce gândeau dormind cu capul pe perna de aer, rotită,
A zidului violet al cerului, mănuși pe degete
Ridicate incoștient să voteze ideea ce nu fusese rostită.

Galbenul îngălbenise de atâta rugină în voci,
Pești fără bronhii înotau în apa țâșnită din roci,
Totul era un amestec de șoapte și tăcere
Încât frunzele răgușiseră în copcii rodind miere
Și nimeni nu mai cunoștea culorile, doar cotul
Își bătea palma a bucurie ronțăind pișcotul.

Pe fotoliu din nori

Sus, norii au așezat fotoliu pentru mine
Din aburi de vise și culori astrale,

M-așteaptă să-mi urc gândul ce vine
Pe aripa de timp, îndrăzneț și agale...

Mașinile scoteau pe nări smog,
Eu mă simțeam în vis pe fotoliu din nori,
Verbele de bine îmi erau drog
Când adjectivele se-așternuseră covor în zori.

Cineva Sus m-a trimis în cuvinte,
În înalturi ca un zmeu din poveste.
De atunci rătăcesc și caut un Părinte,
Așezat pe-un fotoliu dincolo de creste.

Încă aștept fulgerul să-mi dea de veste...

Clipa inefabilă

Îți circulă sunete prin vene,
Beethoven te așteaptă lângă un *fa diez*,
pe când pianul își trage coada
pe scenă alene.

Stai răzmat de nota *do*,
sala trage scaune sub noi,
de sus curge fluviul de tăcere
când tu evadezi c-un cal maro
pe când din oul roșu iese un soare și ploi

clipa e Cuvântul din care izvorăște miere...

Cei doi gemeni – timpul și spațiul

Alunecând, se interferează spațiu cu spațiu,
Încrucișându-se în timp se prelungește
Până în adâncuri de timp, până la Horațiu,
În noi cu voia undelor se-nțelepțește.

Și tot ne integrăm în hăul lui deschis,
Încrucișându-ne cu vetuste spații și istorii,
Până când și el cade ucis
Între cele două clipe unde pier și norii.

Un singur timp cât universul
Proclamă o necunoscută definitivă:
Spațiul nostru nu cunoaște viersul
Și nici muzica celestă relativă.

Cei doi din mine

În zodia Gemeni sunt născut,
Doi în unul, armăsari iuți la minte,
După stele aleargă la păscut,
Ascunse noaptea în cuvinte.

Unul îmi pune verbul la încercare,
Celălalt așează iubirea-n vers;
Când unul gândește, celălalt pe-o cărare
Metafore coboară din univers.

Când fac schimburi de căldură
C-o muză rătăcită pe orbită,
Celălalt simte epitetul ca arsură
Și noaptea-n zori e înălbită.

Nici-unul nu-i de celălalt răspunzător,
Ne credem, separați, nemuritori;
Când amândoi ne-ntoarcem dintr-un zbor
În mine priveghiul se termină în zori.

El este acela care scrie,
Cel ce dictează este un destin;
Dacă salvăm din rană o poezie
O semnează el, cel anonim.

Ce este patria, mamă?

Nu știu cum am urcat în căruța vieții mele,
Nu m-a întrebat nimeni dacă doresc să mă nasc,
Mi-aduc aminte doar că părinții
Erau înjuțați la ea
Pe-o cale de stele
Robi la o zdreanță de care țineau cu dinții.

Nu m-au întrebat
De vreau s-au nu
Să urc pe înserat
În căruța cu roțile
Celor patru anotimpuri:
Copilărie, tinerețe,
Maturitate și bătrânețe...
Scârțâia din toate încheieturile
Pe osie, tristețea.

“Mamă?”- am întrebat-o, când
Noaptea ardea pe rug...
Ea trăgea la jug
Și tata rătăcea prin gând.

“Ce este Patria, mamă?”
- Eee!... Ce vezi, muică!
Eu trăgând la plug
Taică-tău trudind la țuică.
Patria?! E pâinea pe care nu o avem,
E cuvântul de care mă tem.

“Ce este patria noastră, mamă?”-
Întrebai,
Privind la Regele Mihai,
Din ramă.
- Eee!... Sunt președinții ce ne amăgesc
Cu-n ciur de mălai
Să-i alegem din Paști
În Mai.

“Ce este patria, mamă?”
- Sunt cei de care îmi este teamă,
Umbrele ce pe la colțuri ne ascultă,
Vămuindu-ne clipa, zborul,
Păsările și cântecul cu dorul.

“Ce este patria, mamă?”
- Este mormântul necunoscut al unchiului tău,
Mort pentru țară.
Într-un nesfârșit hău.
Este lacrima neîmpăcată
După casa de comuniști demolată,
Este minciuna ce ne-o spun
Pentru un viitor promis
Și bun.

“Ce este patria, mamă?”
Este ce vezi, de peste tot,
Și nu e al tău
E al celor care te văd
Și te socot.
Este Limba Română dulce ca mierea
Cu care minciuna ne-o spun
Pentru un viitor promis
Și bun...
Amar ca fierea.

“Ce este patria, mamă?”
- Este ce vezi, peste tot,
Și nu e al celor care te văd
Și te socot.
Ce este Patria?...
Oul
Ce este...
Crește

Ce?!

Îmi răspunde ecoul,
O tristă poveste.

Fecioara dimineților și Candidul

Uriășul a luat anul nașterii mele
Cioplindu-l cu chipul și asemănarea mea,
Apoi a ales una dintre miile de stele
Din zodia ce destinul mi-l urzea.

Poteca mi-a croit-o cu pietrele anilor
Și a spus: Mergi înainte mereu!
Nu da înapoi, învinge orice dor!
Timpul îți va fi lecție la greu!

Cu destinul în traistă viața curgea,
Cărțile sufletul mi-l citeau,
Când soarta sub cizma roșie plângea
Rochile Fecioarei cu lumină se țeseau.

Uriășul îmi cioplise chipul cu osârdie
În carnea părinților plecați de mult
În vecini pentru o clipă de veșnicie,
Tăcerea învățându-mă s-o ascult.

Concert în lipsa mea

Suflă soarele în trompeta amiezii,
Alămurile zilei galben vibrează,
Pe când briza doarme în sfârlează
Și în oi rumegă-n tăcere iezii.

Frunzele rădăcinile la concert le-au chemat
Cu traista pivotantă, în ea puțină sevă,
Să potolească setea poporului înaripat
Intrat pe caniculă în grevă.

Pe când briza doarme-n sfârlează,
Concertul caniculei nu-l ascultă patrupezii,
Alămurile zilei în zadar a galben vibrează
Când soarele suflă în trompeta amiezii.

Pe când briza doarme-n sfârlează
Să potolească setea poporului înaripat,
Alămurile zilei în zadar galben vibrează
În satul de mult la mare plecat.

Evadare din imponderabilitate

Aer, pădure, molecule
Și cântec de păsări, ziua făcută mănușă
Pe mâna întâmplării de ieri, instrumente
Pentru repararea cântecului blocat în gușă.

Imponderabilitatea a pus stăpânire pe noi,
Levităm cu calculatorul atârnat de piept,
Când atomii evadează din ploi,
Gândul parcă judecă mai drept.

Încercăm să supunem fapta neîmpăcată
Cu lanțul trofic din universul ce ne apasă,
Evadarea e o implozie controlată
În regăsirea sub pielea noastră, acasă.

Rolul statuii în Paradis

O personalitate pentru zeci de piețe,
Spații necunoscute și un nume
Urcat pe soclu la o banală trecere
Pentru atâta lume...

Creat pentru a vibra inteligență,
Sub degetele lui cânta harfa luminii,
Trecem pe lângă el fără să-l vedem
Cum nu simțim rolul sevei sub scoarța tulpinii,
Dar îi auzim melodia într-o stabilă frecvență.

După ce trece de ultima stație
Spre Paradis cuvintele capătă sens,
Calitățile sunt mai multe de cât par
Și piețele îi strigă numele zilnic și intens...

Pentru el Paradisul e în zadar!

Un deget de stradă

A ieșit orașul la plimbare pe propriul bulevard,
la colțul unde își dau mâna muntele cu cerul
s-a întâlnit cu un municipiu simandicos
pe fruntea căruia idei îi ard
luminându-i pieptu-i stâncos.
- Bună ziua, salută orașul,
- Bonjour, orașelule! Abia răspunde din principiu,
aruncându-i un ditamai bulevard în față,
măcânind din zgârie nori, vrute și nevrute,

ca o rață.
Lăudându-se, municipiului îi apăruse riduri pe față,
întinzându-i un deget de stradă,
așa, ca lumea să nu-l vadă
stând de vorbă cu un biet oraș
ce-l poți strânge tot într-un fâraș.

Plimbându-se pe potecile țării pe un cal breaz,
făcându-se că nu-și cunoaște concetățenii,
municipiul avu un mare necaz:
cutremurul l-a culcat la pământ,
precum o floare de o pală de vânt.

- Ajută-mă, mare oraș, că mor!
Striga disperat municipiu.
Orașul, din principiu,
i-a sărit în ajutor,
punându-i la cap o icoană c-un îngeraș,
apoi, i-a strâns ruinele pe un fâraș...

Patria ca un “bob zăbavă“

Nebunul de pe strada lui
și-a agățat satul într-un cui,
de atunci umblă lumea în traistă cu Păcală
din care cade un “bob” de Tândală.

Zăbava e la ea acasă
și nimicul din belșug pe masă,
iar țara a intrat toată-n sac
zăcând pe fundul unui lac .
De atunci patria e strălucită,
frumoasă, păcat că-i locuită.

Doamna cu pălărie

Doamna cu pălărie deschide dimineața,
Ușa spre sala de concert a cucului
Cu cheia zilei de ieri, viața
Abia începe sub umbra nucului.

Bătrân este mileniu, îndrăgostită Doamna,
Pălăria și-o pune deceniu culcat pe-o ureche,
Încă, prin vii n-a coborât toamna
Și palmele mele strâng sâni nepereche.

Pe ulița mea mai trece Doamna cu pălărie,
Noaptea îi simt respirația în această poezie.

Cuvintele atrag realitatea

Am scris: omul din lut a fost plămădit,
Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui l-a zidit!

În primordial, scriam: a suflat viață peste el,
Inimă dându-i și suflet bland de miel.

Cuvântul a fost la început, lucrurile din zbor
Și-au luat înțelesul după utilitatea lor.

Am scris să fie ”epoca de piatră”
Și oamenii din peșteri și-au făcut vatră.

Cronologic – “epoca de fier”, am scris,
Săgeata din bronz căprioare a ucis.

Adunându-se ură în cuvânt și-n noi,
Acesta a luat înțeles de război.

Istoria toată pe cruce plânge
Vina o are cuvântul sânge...

“Renașterea” din zece sunete formată
Epoca spiritului îi-este dată.

“Revoluția” cu înțeles de început
În evoluție n-a mai încăput.

Din nou, între noi ne-am ucis
Pentru o lozincă și-o himeră de vis.

Mai scriu, încă, înțelegând paritatea
Între gând și cuvintele ce atrag realitatea.

Mă opresc, mi-e frică, poate un alt cuvânt adună
În înțelesul lui o nouă furtună.

Sonată pentru creșterea ierbii

Am alunecat în cântecul ciocârliei
Și-am dat peste câmpia însorită,
Soarele pieptănase metafora poeziei,
Iar sonata de creștere a ierbii răgușită.

Umbra era amețită de atâta răcoare,
Iarba îmi crescuse până la nas,
Stâncile și-au dat cep să curgă izvoare
Când potecile cu pașii tăi în urmă au rămas.

Tăcerile la înălțime aveau glasul ciocârliei din grâu,
Notele musicale purtau frânturi de iubire,
Cântecul creștea devenind un râu,
Eu înotam prin "Sonata Lunii" în neștire.

Buletin meteorologic

Ieri sufletul a fost senin,
vântul a suflat ușor dinspre inimă
când vecinul vărsa venin
în cuvinte.

La amiază umiditatea venind dinspre cele sfinte
a crescut în lacrimi de bucurie
iar soarele ne-a mângâiat plăcut
pe scăfârlie.

Mierla a coborât înserarea peste noi,
dinspre miazănoapte au venit câteva ploi
până când, până când
am adormit cu tine în gând...

Azi, se anunță cer înnorat
sub fruntea mea de bărbat,
vântul va bătea dinspre ochiul stâng
când la amiază cu lumină plâng...

Mâine ziua se anunță senină,
doar inima, știe ea, ce vină
poartă,
așteptând la altă poartă.

Resturile zilei

Înserarea a strâns orele pe fâraș
Și resturile zilei abandonate de noi;
Speranțe, certuri, idei, chiar un vechi lămpaș
Au ajuns toate la gheana de gunoi.

Noaptea și-a aruncat cearceaful pe pat,
Miroase a Regina Noptii ora,
Adorm cu ideile venite de-afară împăcat
Cu ideile prietenilor din agora.

Pronumele zilei de azi

Dumnezeu când timpul l-a orânduit

A uitat zilei să-i dea un pronume,
Era ocupat cu chipul nostru cioplit
Pe care să-l trimită în lume.

Ochiul Lui ațintit spre spațiul divizat
Tăia felii de timp aruncat spre noi
Și naivi ne lăsam de El înălțat
În numele spațiului nespălat de ploi.

Culoarea zilei s-a schimbat
Și-am rămas de cuvinte agățați,
Dacă-n ele turnăm ură, e păcat,
Că timpul nu iartă, ne vinde pe ducați.

...Și astfel felia de timp a rămas
Fără pronumele zilei până azi,
Doar clipa învârte roțița de la ceas,
Amintindu-ne că-n viață suntem nomazi.

Adevărul din proverbe

Roua osia dimineții o unge
“Cine se scoală de dimineată
departe ajunge!”
Aud un zgomot precum o piuă,
Deschid fereastra; se crăpa de ziuă!
Am întins mâna după ceas, fără cuvinte,
Nu l-am găsit; o luase înainte!
M-am îmbrăcat, încerc pălăriile pe rând
Și nu mă încap; mă sculasem cu noaptea în cap!

În mina de aur lucrez
Cioplesc în cuvânt
Lămpaș, lumină, soartă,
Crez!

Munții noștri aur poartă,
Poeții nu cerșesc din poartă
În poartă!
Tânjesc după soare
Și mor în picioare.

Scriere pe văzduh

Oglinda din camera timpului a rămas
în cântecul mierlei de-un ceas
agățat în ultimul copac rămas în picioare,
ar fugii și el dar nu are cărare.

Oglinda din camera timpului se privește
în ochii clipei cu genele vopsite
în culoarea ce niciodată nu crește
în memoria crengilor părăsite.

În oglindă plăcerile se dezbracă de bluză –
nu are niciodată o muză –
e doar un reflex al brațelor tale
cân cucul și-a uitat cântecul în oglinda din vale.

Pietre de gânduri

Insul și-a pus gândurile în mijlocul râului,
pietre spălate să fie, tăcere, albastră
onduire de valuri, durere a brâului
ce-o trece mereu în seama noastră.

Insul își scoate degetul prin apă afară
să vadă dacă plouă și peste ultima gară...

Prizonierul oglinzilor paralele

În fiecare noapte artiștii ies
Din vechiul meu aparat de radio,
Zimensul cu lămpi aprinse,
Și încep să interpreteze,
De fiecare dată,
O altă piesă cu replici încinse.

Ascultând, mă simt prizonier
Între două oglinzi paralele,
Una oglindește întâmplările zilei de ieri,
Cealaltă reflectă imaginea primei –
Un vârtej de replici îmi rănesc auzul
Trăite și retrăite,
Așa până la cântatul cocoșilor
Când actorii își iau decorul în spate
Ca pe o cruce,
Strecurându-se pe nesimțite
În lămpile abia licărind...

*

E ora când mă trezesc;
În apartamentul meu de bloc.
Omor o ploșniță pe perete:
- Miroase a wisichi! Ce noroc!

*

Vecinul de alături, în vilă,

Se scoală și ia o gură de wisichi:
- Ptiu! Miroase a ploșniță! Mi-e silă!

*

Vreau să fac un duș,
- Păcat! Nu e apă acuz!
Mă încălț cu pantofi ceva mai mici,
Fericit plec la servici.
Cobor de la etajul nouă.
Afară plouă...

*

Vecinul face o baie caldă;
Urcă în limuzină cât o haldă.
Se îndreaptă spre piață
La firma lui unde secretara îl răsfață.
- Încep o nouă zi! A dracului de viață!

*

De ușa tramvaiului m-agăț;
- Am apucat un loc în picioare. Ce răsfaț!
Ce zi norocoasă!
Viața e frumoasă!

Diligența din Țara Albastră

Juca aerul în cuptorul zilei
în orele din care caii
rumegau așteptare...
Cerul coborâse pe crupele a opt bidivii
trăgând diligența prințului cu mâna de culoarea aerului.

Nimeni nu-l cunoaște, dar îl știm
că vine din Țara Albastră
unde nu am fost nici în vise –
picioarele nu călcase niciunde
pe pământul înierbat cu idei.

Diligența trece prin mine,
prin următorul, următorul...

Așa până la ultimul om,
până la ultimul copil,
până la ultimul nou născut,
până la ovul,
până în miezul dragostei noastre...

Carte frumoasă și dilematică

Dumnezeu a mai dat o pagină din cartea pe care o trăim,
Începe o nouă zi și guguștucul se apără cu aripa
De-o muscă ce-i fură frimitura ce-o împărțim
În două, în trei, cartea ne învață să înlăturăm risipa.
Doar cerul ne dăruie atâta întuneric
Pentru ai găsi un rost luminii din cuvintele noastre,
Cartea a luat forma unui astru albastru și sferic
Pe care o citim cu propria noastră viață și astre
Îi întorc paginile, de azi pe mâine,
Când la miezul nopții urlă de plictiseală un câine.
Ne citim propria noastră carte între două coperti
Nașterea și moartea viu colorate cu durere
Și niciun personaj nu ne întreabă, o mertă
Pentru o dilemă: să deschidem prima copertă
S-au să închidem pe ultima? Vreere...

Doar atât, Timpul...

Amicul meu Timpul mă aștepta la colțul străzii,
Trăgând din pipă norii ce se pregăteau să plouă,
Eu nu doream să evadesc din spațiul ogrăzii
Și așteptarea încăpuse într-o picătură de rouă.

Amicul meu Spațiu era plecat la plimbare,
El pasa planetele pe orbite de timp și medita,
Clipa nerăbdătoare îl pândea pe cărare
Când lumina cu întuneric ne alinta.

Cerul întins indigou peste necuprinsul univers
Copia cele două unități pe pagina vieții noastre,
Totul încăpuse în metafora unui vers
Levitând odată cu visele omului printre astre...

Urcare în metafizic

Era vremea viermilor de mătase și frunze
dispăreau în implozii pe crengile zilei,
o luasem pe sub scoarța pământului după muze
trăind din ce pusese natura în cutia milei.

Din când în când îmi toceam coatele urcând
în rădăcini și mai departe în crengi,
eram un miriapod viermuind în gând
și-n frunzele unei păduri întregi.

Uneori mă strecuram în păsări și-n zbor,
eram fluture vânat de cîntec și culoare,
câte odată mă cuprindea vâscoza unui dor
și mă urcam prin rădăcini spre soare.

Oceanul de aer și lumină m-a cuprins
precum apa unde peștii presimt furtuna,
când eu de scoarța Terrei învins
mă simt fluture sau om, îmi e tot una.

Metafora ruginii

Floarea ruginii fumurie
Coagulează metafora la loc
Și rădăcinile-ntoarse-n tăcerea azurie
Clocotesc a sevă, fluierând din soc.

Gândește mersul osul de oxigen
Al măduvei umplută cu apus
Spre ele alunecă flori fără polen,
Aripi urcând cu mine mai sus.

Din motani coboară păsări către pădure
Cu zborul întreg descătușat sub pene
Și cerul coboară sub aripi sure
Aduceri aminte strecurându-se în vene.

Și boii lepădându-se de jug
Și-au găsit în glod potcoava lor,
Trag după ei câmpia aprinsă rug
Spre talpa unui întreg popor.

Când în unire apa unui râu
Va săpa în maluri ca un gând
Eu îl voi trece cu valul până-n brâu
Cu poemul mai departe alunecând...

Mersul pe văzduh

Cine mai știe ce fulger cădea în ogradă
Și unde se ascundea acel Duh,
Știu doar că veneau călcând pe văzduh
Păsări pe crengi să ne vadă.

Inventai neantul să poți merge,
Era o geneză pentru care stârneai valuri
Între zborul de șoim și alunecarea pe maluri
Când pe văzduh călcai ca un rege.

Prezența cerului este o lentilă mare,
Puternică, aducându-ți veșnicia aproape,
Zilele nu mai încap în misterioasele mape
Au luat-o prin văzduh croind o cărare.

Medalia de sub preș

Ceasul o luase de-a dura
peste cocoașa mea de griji.
Pe sub poteci cârțițele bârfelor
strigau: Ura!
Când pe la colțurile orelor mureau
de necaz
cuvinte cu nasul cât un praz.

Ora se dădea de-a berbeleacul
peste pieptul meu scos în față,
rotund, trufaș și abil,
medaliile îmi zornăiau în inimă,
ele veneau din altă viață
tiptil.

Odată cu mine se strecurau pe sub preșul cerului
în piață,
umbra mea din altă viață
orbită de strălucirea lor
pe piepturi de prinți.

Le frecașem câteva secole cu plușul
atâtor dorinți.

Materia luminoasă

Particule rupte din fraze intrate-n implozie,
Doar verbul fierbe într-un abur invizibil.
Undeva pe marginea buzei universului
Strigă conștiința materiei ceva ilizibil.

Așteaptă! Respiră mirosul tăcerii,
Culoarea adjectivului el n-are cum s-o înțeleagă
Dacă ora e împărțită între nuanța sevei și-a mierii.

Undeva prin cuvinte aleargă merii,
Livada în fraze a rămas întreagă.

Măduva Limbii Române

Am spart coaja de nucă
a cuvântului și peste înțelesuri am dat
de bine, dulci ca mierea, de ducă
și ură,
avea gust de zgură

dar și de păcat,
simțeam eminesciana vibrație,
înțelepciunea lui Pann din gură în gură
era în sămânța gata de germinație.
Am spart coaja seminței cuvântului
și-am dat peste altă sămânță,
un alt înțeles, o altă cărare,
o altă speranță,
o clanță
pentru o altă,
o altă...
până rămâne
măduva Limbii Române.

Horă târzie în sat de pescari

Casele noastre s-au întors cu fața spre icoana apelor,
răsucind cadranul orelor târzii.

Ne-am adunat pe grinda orizontului
când se mai aude cântecul sabelor,
sărind în horă cu clipele ferecate în călcâie,
dansăm cu tâmplele răzmate de luna
ca o lămâie,
și apele ne fură din umbră;
ne trecem iubita dintr-un braț în altul,
ca valul din vâsle în vâsle.
Bărcile au adormit cu nasul în nisip
dar au răma și ele cu apele în vise
și râdem cu toții amețind focul
care luminează casele întoarse spre noi
așteptând norocul.

Ne cheamă ferestrele și le răspundem tăcuți,
plecând perechi, uitând câte-un sărut în zări
și pe cărări...

Întoarcere în timp

Era galbenă ora cu clipe albastre sub coaja ei,
Vagon după locomotivă trăgând-o spre nu știu unde,
Pasta zilei îi dădea culoarea florilor de tei,
Iar mirosul avea vibrația simfoniei venite pe unde.

Doar noi ieșeam din găuacea secundeii târzii,
Alunecând pe străzile orașului înghițit de nisip,
Eram cuprinși de vâscoza unei amnezii
Și nu știam de venam dintr-un film sau videoclip.

Existența noastră era produsul unei fantezii...

Incident istoric

A ieșit istoria în stradă, dezbrăcată ca o nebună,
În piața publică strigă cât o țin paginile:
Sunt unică și nu mă repet, terorismul politic
Mi-a pus cunună,
Tras la șapirograful timpului, el e de vină!
Istoria mai strigă: Să se facă lumină!

În piața Patriei istoria descultă ca o fată bătrână
Urlă din tot plămânuțului îmbâcsit de războaie:
Sunt fecioara ce visează sub lună
La Bărbatul ce-și pune în cui Războiul
Și-n fața femeii – Pacea, genunchiul și-l îndoiaie.

A ieșit istoria în stradă ca o nebună,
E noapte, oamenii latră la lună
Și câinii ascultă cuvântându-le în strună.

Înălțarea la Cerul luminii Limbii Române

În memoria Poetului Grigore Vieru

O stea pe Cerul Limbii Române a urcat în zare,
Vorbește lumina eminesciană a limbii din Carpați,
Plecarea e trisă și-albastru orizontului mă doare
Căci versul ei unea distanța dintre frați.

Înlăcrimată-i Țara, Ceahlăul și Prutul netrecut,
Căci Poetul gândea că râul nu ne desparte,
Acum, când în aura istoriei a urcat tăcut,
Drumul spre Unire ni-l luminează din Carte.

A mai urcat o stea și cele de-aici clipesc a durere,
A rămas în urmă o lacrimă și-un dor de casă,
Poetul s-a întors în veșnicia cuvântului ce nu pierde
Și-acolo de Limba Română-mamă îi pasă.

Prezentul îi nostalgice vremelnice și vinovate,
Prea puțin făcut-am pentru el și regret,
Când miera Limbii Noastre învățată
E alungată acolo din alfabet.

Înlăcrimată-i Țara, Ceahlăul și versul meu,
Poetul gândea că Prutul nu ne desparte,
Și Limba Română ne unește tăcută mereu,

Drumul Unirii, de-acum, îl luminează din Carte.

Speranța binelui relativ

Mergând, te înstrăinezi timp de timp
și te risipești, drumul nu se strânge
decât atunci întors în Olimp,
spălat de voia undelor de sânge.

Mergând, te încarci de timpul tău deschis
cu pagini de trăiri și de istorii,
de oboseală nu te dai învins,
te pregătești să-nfrunți furtuna, norii.

Mergând, te temni de judecata-n care crezi,
o victorioasă întoarcere în timp;
îndreptățirea însă va pluti în iezi
și-n culoarea luminii de pe nimb.

Credeai în Cuvânt, înainte de a spera în tine,
programai drumul tău definitiv
în infinitul incolor și indor ce vine,
și-n speranța unui bine relativ.

Sandwich și Rugăciune

În miezul unei nopți fierbinți
o bucată din carnea universului este pământul,
sandwich
între două felii de infinit,
se prelinge din el, vâscos, macabre,
viața,
se scurge ca dintr-un miel
sângele
când măcelarul îi retează beregata
cu gândul la sărbătoarea de mâine,
noi
mușcăm din uriașul sandwich
înfometați
și ne scârțâie printre dinți anii,

ne scobim cu o idee,
scuipăm câte un smog
de tușește Dumnezeu.

...spre dimineață, El obosește învățându-ne
Rugăciunea,
pământene cuvinte din care rupem
mușcându-ne limba.

Soarele de la miezul nopții

Cuțitul unui nor cenușiu a tăiat în două
Noaptea ultimei zile a lunii mai,
Iunie și-a deschis umbrela și plouă
Cu fulgere trăgând după el hergheli de cai.

Se făcuse lumină în pietrele străzii,
Luminau pe dinăuntru ca jarul din sobă,
Doar soarele rămas culcat în fânul ogrăzii
Lumina visele tânărului îmbrăcat în robă.

Până și ele mergeau în vârful tăcerii
Că le dureau degetele picioarelor de mers,
Să nu trezească soarele de culoarea mării,
Cu dogoarea înțelepciunii totul ar fi șters.

Soarele de la miezul nopții rezona
În luna ce peste lucruri și suflete trona.

Spălatul ușilor

N-am un dinte împotriva ușilor nespălate,
Amprentele sunt amintirile unui nimic!
Doar, o dată pe an aceste prietene împielite
Le spăl ca pe-o femeie cu multă apă din ibric.

Ele sunt prietenele ce se deschid pentru vecini,
Au îmbătrânit, dar la oaspețe nu pot rezista,
Sunt cioplite din lemnul tomnaticilor pini
Aduși la oraș de-o mârțoaică fără șa.

Pentru poeți ele se deschid generoase,
În spatele lor Poezia se simte-n largul ei,
Acum spălate se cred muze simandicoase,
Doar inima contemplează aceste femei.

Paznic la stafii

Intrând în ora castelului părăsit
obloanele zăngănesc a săbii în istorie,
pe la colțuri dezbrăcat cel ursit
păzește o stafie – umbră iluzorie.

În ora castelului cu ferestrele în cer
insul cu platoșe de piele brună
păzește două stafii care mai cer

oile ciobanului din lună.

În castelul încins cu centură de ape
pe nesimțite bărbatul iese din oră,
în timpul său nu mai încape
cu stafiile toate prinse-n horă.

Terra incognita

Ziua totuși nu e o vrabie
care ciripește în zarzăr și dispore
în înțelegerea auditivă a cuiva
ce-și lustruiește în soare o sabie.
Nu, ea nu e vrabia aceea cu aripi
neliniștite și cenușii,
de la care învăț să zbor
pentru a trece peste râul clipelor târzii
în *terra incognita* altui dor.
Noaptea nu știu unde dorm
păsările,
se fac una cu frunzele
sau le acoperă întunericul cu o mantie de culoare
încinsă cum înalbăstrește apa meduzele.
Noi credem să s-au dus la culcare,
însă ele veghează propriul somn,
când golul de cântec a rămas la fereastră
pentru nevăzutul Domn
ce crește în glastră.
Am spune că nici ziua nu se mișcă
și-ntr-adevăr ea nu e o vrabie,
e săgeata aceea care pișcă,
cum înțeapă soarele din mustul sorbit pe la chindie,
acolo unde inima bate ca o tocălie.

Țara mea de nicăieri

Dor îmi este de țara din mit –
Ne-ajunge un ocean de durere,
Lipsește o ființă ce niciodată n-a strălucit
Pe cerul sub care se mai coc și mere...

Și răsfoiesc pagini cu istorii însângerate,
Cu duhul trecut adesea-n mitologie,
Găsind hăuri cu vremuri ne-mpăcate
Și suflete tânjind după poezie.

Fierbe în noi un sânge fericit,
Ne este destinul gata mântuit!

Iarba din freamătul clipei

Vibrează ziua în urechile liniștii albe
Din petalele florilor, în livezi
Sevele încă fierb culori în salbe
De cântece de creștere a ierbii strecurat-n iezi.

Clipele merg în vârful picioarelor, tăcute
Să nu sperie vitele rumegând lumină,
Porțile scârțâie lângă femei vrute și nevrute,
Când pe uluci lutul din oale își ispășește o vină.

Pe-o uliță unde au crescut amintiri mai trec
Cu teama gândului ierbii să nu fie cosită,
Peste crucea înserării m-aplec,
Potolindu-mi dorul cum focul sub o plită.

Hristos a Înviat!

Se aprinde-n inimă lumina
Coborând în noi de Sus.
Când sevele înverzesc tulpina
Înviază-n suflete Iisus!

Cântă pădurea-n mierle, prin copaci,
Înseninând cerul spre apus
De parcă au înflorit ogoarele de maci,
Când înviază-n suflete Iisus.

Cântă iarba în mieii de prin lunci
O aud cum crește și prin sat,
Când din Tainele Porunci
Hristos a Înviat!

Se aprinde-n inimă lumina
Coborând în noi de Sus.
Când sevele înverzesc tulpina
Înviază-n suflete Iisus!

Poemul cu păcate

Un cal paște liniștea-n livadă
Visând la o caleașcă de aur
Pe când florile veniseră să vadă
Un măr colorat cu-n cântec de graur.

Doi cai în tropot trec plângând,
Trăgând după ei ulița toată,

În râu valurile sub stânci sângerând,
Oftau la plecarea mea vinovată.

Trei cai tropotesc prin poem,
Ridicând nori de adjective,
Încât până și verbele se tem
Că-n versuri s-au strecurat invective.

O herghelie de cai trage ziua după ea
Și oile dorm în propria lor lână,
Înserarea aprinde ruguri pe-o stea
Ce cântă a dor din fluier la stână.

Caii obosiți se odihnesc și ei
În acest poem scris pe înserate,
În timp ce luna cu capul pe-un stei
Îmi iartă poemul cu păcate.

Timpul ca un proverb

O zicală zice, tăcerea e ca mierea,
dar, mai spune un proverb de-al nostru:
prea multă liniște-i ca fierea,
poate naște chiar un monstru.
Râde ciobul de oală spartă.
Nu se uită în traista lui.
Întoarcerea-i înțelegere în artă,
sau abandonarea în timpul nimănui.
Vai de vițelul ce vaca împunge.
Imagini inverse din ciuturi întunecă fântâna
unde noaptea luna cu lumină o unge,
peste care perechile-și dau mâna.
Adevărul ca undelemnul iese deasupra apei.
Un gând se-aprinde de la alt gând.
Neatentă rădăcina cade sub tăișul sapei.
Ne naștem pe sărite și murim pe rând.
Până nu faci focul nu iese fum.
Nu cresc ciuperci până nu plouă.
Merele frumoase se fac lângă drum,
când le dă culoare ziua cu rouă.
Înțelepciunea o ascult când vorbește Poezia.
Muza pe un Pegas zboară după zei.
Mai dă-mi, Doamne, bucuria
să cânt în vers timpul cu femeii.
Curge veacul, fluviu, peste noi,
și râurile din stânci sub care dorm eroi.

Verbul din oglindă

Verbul încărcat de înjurătură
s-a privit în oglindă,
speriat de propriul chip
și ură
s-a spânzurat de-o grindă
a frazei următoare...
plecată aiurea pe cărare
fraza a luat foc de supărare
văzând că verbul nu mai moare.
Ajunsă-n sat
l-a adoptat
ca predicat...

Emirate de gânduri

Fruntea-ți era un cer de idei spuzit
Când cădea-n ochi un strop de luceafăr,
Cum clipele-s bolnave și-a-nroșit
Sufletul ce nu-i atât de teafăr...

Gândul gândului tot aleargă
Pe sub propria-i piele atât de tristă!
Stelare feude pe o hartă întreagă,
Mărturii fugare trec în revistă.

Degeaba implora înțelepciunea în Cuvinte:
Tăcea, gândea în clipa evocării,
Iar vorbele lui deveneau mai sfinte,
Levitând peste irealul transparent al mării.

Balada bradului de Crăciun

Pomul de iarnă uscat
Alcătuirea bradului la loc,
Muntele iar l-ar fi înălțat
Dacă amintirea n-ar fi ars în foc.

Imaginea lui adună bucurii
Lumânările ard, sunt prea sus,
Ele urcând în răsăritu-i azuriu,
Aprinzând visuri spre apus.

Din brazi coboară dulciuri la copii,
Seva lor aduce pădurile în case.
Săniile trase de reni stârnesc nostalgii
În cioturile pe coline rămase.

Și brazilii lepădându-se de topor
Brusc și-aduc aminte de un gând,

Revin miei la rădăcina lor,
Însă pădurea e departe, luminând...

Bucuria noastră e plânsul brazilor tăiați,
În lumea lor n-au cum să mai fie,
Au mai rămas pe munte câțiva frați,
Tremurând pentru Crăciunul ce-o să vie.

Poeții nu mor niciodată

Poeții nu mor niciodată, ei doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul cea fost,
potolind focul din oase și luna
cu dorul,
arzând întotdeauna
cu rost.

Poeții nu mor niciodată, se-ntorc în cuvinte,
eterne vorbe încolțite-n brazdă,
în frunze, în flori și în întoarceri din cele sfinte,
sau în zborul păsărilor ce torc la stână
cântece pregătite să fie gazdă
în care intrăm cu ei de mână.

Poeții nu mor niciodată, ei vin
coborând treptat în noi pe frânghii de lumină,
de apă și iz de pelin,
ne iau de pe umeri tristețea, ne-nveșnesc tulpină
și ne pun aripi de înger, în abis
nu mor niciodată, dar niciodată,
doar urcă în vis.

Poeții nu mor niciodată, doar ies
din auz, cum ai privi
printr-un ochean întors,
sau alunecă în simțuri cum noaptea unei ciocârlii
aureolează cu stele un șes,
ei au în vene al patrulea simț,
metafora din sânge a unui prinț.

Poeții nu mor niciodată, ci doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul amar,
potolind focul din case și luna
cu dorul, arzând întotdeauna
cu rost.

Sfârșitul, început perpetu...

Dumnezeu e sursa libertății mele
Astfel sensul "a te da" l-am înțeles,
Cu cât cobor în mine către stele
Învăț să mă descifrez mai des.

S-a fixat maturitatea cu intrarea mea în rol
Și identificarea sufletului cu eul,
Precum nota de sus în *cheia sol*,
Când la harfă noaptea cântă zeul.

Tot ard în infernul conștiinței mele,
Sună patetic, dar exprimă de fapt o stare
Cum briza suflând în vele
Corabia s-o ducă pe albastra cărare.

Orice călătorie are un sfârșit,
Așa cum iarba se usucă toamna,
Ca primăvara să înverzească înzecit
Pe care să pășească Poezia-Doamna.

Cititorule, ascultând cum iarba crește,
Înțelegi sonata unui timp evolutiv –
Spirala care cu infinitul ne unește
În spațiu ecoului, repetitiv...

Cuprins:

Singurătatea poetului de cursă lungă
Se asfaltează cerul
Rugăciunea zilei
Abatere de la firesc
Așteptare
Al doisprezecelea ceas
Au înflorit nucii de Sfântul Gheorghe
Autobiografie
Pe plaiurile natale
Viața ca o luptă
Pe când înfloreau crinii albi
Caracatița timpului
Ca aerul și seva, EMINESCU
Bănuțul de pe fundul căldării
Aripa de guguștuc
Amintiri din miezul unui poem
Antagonie
Amintirea unui gând
Modestie
Moartea vine prin internet
Solstițiul de vară
Poezia
Poetul

Plecarea
Poemul postum
Penultimul telefon
Adevărul din acrostih
La pândă după colțul unei clipe
Văzul din ureche
Cuvinte din livezi
De dimineață
Culori fără culoare
Pe fotoliu din nori
Clipa inefabilă
Cei doi gemeni – timpul și spațiul
Cei doi din mine
Ce este patria, mamă?
Fecioara dimineților și Candidul
Concert în lipsa mea
Evadare din imponderabilitate
Rolul statuii în Paradis
Un deget de stradă
Patria ca un “bob zăbavă”
Doamna cu pălărie
Cuvintele atrag realitatea
Sonată pentru creșterea ierbii
Buletin meteorologic
Resturile zilei
Pronumele zilei de azi
Adevărul din proverbe
Scriere pe văzduh
Pietre de gânduri
Prizonierul oglinzilor paralele
Diligența din Țara Albastră
Carte frumoasă și dilematică
Doar atât, Timpul...
Urcare în metafizic
Metafora ruginii
Mersul pe văzduh
Medalia de sub preș
Materia luminoasă
Măduva Limbii Române
Horă târzie în sat de pescari
Întoarcere în timp
Incident istoric
Înălțarea la Cerul luminii Limbii Române
Speranța binelui relativ
Sandwich și Rugăciune
Soarele de la miezul nopții
Spălatul ușilor
Paznic la stafii
Terra incognita
Țara mea de nicăieri
Iarba din freamătul clipei

Hristos a Înviat!
Poemul cu păcate
Timpul ca un proverb
Verbul din oglindă
Emirate de gânduri
Balada bradului de Crăciun
Poezii nu mor niciodată
Sfârșitul, început perpetu...

Răbdarea pietrei sau ființarea prin poezie

Cunoscutul om de litere **Al. Florin Țene**, *președintele Ligii Scriitorilor de expresie română de pretutindeni, cu sediul la Cluj-Napoca*, este o personalitate culturală complexă și proteică, care prin zecile de volume de poezie, proza, teatru, eseu, critică literară a îmbogățit literatura și cultura română.

Creația se naște din căutare și suferință. Autorul care pomînd de la cele spuse de Constantin Tsatos: „*Omul de cultură este copilul durerii*” mărturisea undeva în volumul ***Cu inima în palmă***: „*Tot ce am trăit a trecut mai înainte prin înaintea durerii, chiar și bucuriile. La baza edificiului de mai târziu, pe care l-am construit cu ajutorul creației, se află o rană. Fiindcă și atunci când construim o casă, un monument, producem o rană Pământului, prin săparea temeliei. Viața mea a fost consacrată artei cuvântului și aceasta îmi amintește de rana care înseamnă pentru mine începutul rodniciei și, în final, bucuria lucrului bine făcut.*”

Lucrul bine făcut străbate de la un capăt la altul cartea de față, care constituie, fără îndoială, un monument literar. Poetul a surprins în versurile sale o lume aflată sub mirajul cuvântului. Dimensiunea orfică a ființei umane este surprinsă în volumul de poezie ***Răbdarea pietrei*** într-un mod magistral: „*Poezia se întrupează când soarele/ și Hades se ating până și-n vis- / spune Odysseas Elytis,/ atunci în amiaza susținută de cariatidele pădurii, marele/ cer încălțat cu pielea picioarelor mele/ mă primește rătăcind printre stele/ și ars de dor,/ îmi pune aripi, și zbor/ cu sufletul meu ancestral / și călător/ când sub șă mi-a murit și ultimul cal./ Iar strugurii sunt săni în via/ din care mulg lapte pentru zei./ Aceasta este Poezia/ din care te invit, cititorule, să bei*” .(*Poezia*)

Poemul ***Răbdarea pietrei din iarbă ascultând sonata*** (*În loc de ”Cuvânt Înainte* “) cu care începe volumul de versuri, este un adevărat crez poetic, care ne duce cu gândul la autorul ***Cuvintelor potrivite***, inegalabilul Tudor Arghezi, la creatorul ***Florilor răului***, părintele poeziei moderne Charles Baudelaire, la maestrul Antonio Machado, autorul mirificului volum ***Singurăți, galerii și alte poeme***, precum și la alți creatori care inițiază și invită pe cititor la descifrarea mirificei lume cuprinsă în operele lor.

Astfel autorul îndeamnă cititorul să deschidă: „*această carte,/ Fereastră spre alcătuirea universului la loc*”, unde va găsi „*sângele iubirii ce se-nparte/Zvâcnind din amintirea unui foc*.” Citind-o va înțelege cum: „*din țeava puștii/ Se întorc căprioarele-n păduri/ Iar porumbeii din zăbrelele cuștii/ Fac în libertate zborului cununi// Piatra ajunsă stâncă tot mai sus/ Tânjește după creșterea ierbii/ Vibrând sonata pe râu în apus/ Întors la izvor să-l soarbă cerbii.*” Ținând această carte-n mână, va cunoaște: „*lumina din câmp deschis*”, „*drama pietrei și-a tăcerii*”. Deschizând această carte care este: „*Fereastră spre alcătuirea universului la loc*”, cititorul, va găsi: „*sângele iubirii ce se-nparte/ Zvâcnind din amintirea unui foc*”.

Poem de o mare complexitate ideatică ***Răbdarea pietrei din iarbă ascultând sonata***, inițiază pe cititor într-o lume a creației care se vrea o oglindă a Universului, părănd să spună ca și ilustrul predecesor Stéphane Mallarmé că a înțeles: „*corelația intimă a Poeziei cu Universul*”.

După ce împreună Nietzsche respiră aerul pur al lui Zarathustra (***Vorbînd cu Nietzsche***), poetul prezintă viața ca o luptă (***Viața ca o luptă***). La fel ca și Artur Rimbaud sau Nichita Stănescu a perceput realitatea prin alte simțuri, (***Văzul din urechea dreaptă***), încercând să o transfigureze în artă (***Urcare în metafizic***).

Versuri precum cele din *Suveica timpului* transfigurează modalitatea artistului de a se raporta la temporalitate: „*Plimb timpul de la o clipă la oră/ De se plictisește pisica torcând/ Ghemul crește și-o soră/ Îl croșetează în zerseul ei din gând*”.

Fiorul metafizic este transfigurat magistral în versuri precum cele din *Sunt seva poemului meu:* „*Sevă sunt și via mă fierbe vin/ Pe dealuri în boabe de aur/ Prietenul mă bea, am gust de pelin,/ Ascultând înserarea colorată de-un graur.// Din rădăcini urc și-n boabe mă coc./ Mă beau pe-ndelete în câni de lut/ Ciobanii doinind din fluier de soc./ Când eu fierb în butoaie tăcut...//Prietenul sunt eu și mă sorb/ Din cupa mea de trup și gând./ Încă se scrie poemul în orb/ Din care n-am plecat nicicând*”.

În poemul *Speranța binelui relativ* întâlnim îndoiala carteziană, dar și credința creatorului în autotputernicia *Cuvântului*, care a fost la început și care va dăinui și în viitor.

Spectacol de dincolo de cortina cerului ne prezintă o modalitate de a pătrunde dincolo de latura contingentului : „*Cortina cerului s-o deschid am dorit./ Dar îngerii mașiniști m-au împiedicat s-o fac./ Cu bisturiu mînții tăiat-am un pătrat înșorit/ Și-am privit scena celor ce tac*”. În acest poem sunt amintiți mari creatori precum Shakespeare, Tolstoi, Dostoievski într-o manieră care sugerează modalitatea în care autorul se raportează la lumea artei ca trăire și interpretare. Manole, creatorul care și-a zidit sufletul, adică pe Ana, în creație pentru a dura întru cuvânt. Dar în final Cortina va cădea, în schimb cititorul, are posibilitatea să intuiască ceea ce s-a desfășurat în „*jocul secund*” după cum ne-a sugerat și Ion Barbu.

În *Sfârșitul, începutul perpetuu...* într-o modalitate care se înrudește cu cea a lui Walt Whitman, creatorul *Firelor de iarbă* suntem invitați să ascultăm cum „*iarba crește*”, pentru înțelege taina Universului „*Înțelegi sonata unui timp evolutiv -/ Spirală ce cu infinitul ne unește/ Într-un spațiu al ecoului, repetitive...*” totul desfășurându-se sub semnul Poeziei – Doamna.

Nașterea lui Iisus, de către Fecioara Maria, este un eveniment cu conotații cosmice când prin întruparea lui Dumnezeu Cuvântul a început o nouă eră. Este era iertării de păcate, în care omul nou are șansa mântuirii, precum în *S-a născut Iisus:* „*Aleargă ziua desculță prin sate/ S-anunțe minunea venită de Sus./ E vremea să fim iertați de păcate/ Când în ieslă s-a născut Iisus.// Alerga Maria pe la uși încuiate/ Dar în spatele lor stăpânii nu-s./ Stelele clipeau lumină pe cer desferecate/ Când Fecioara a născut pe Iisus.*”

Cititorul întâlnește peste tot imagini, metafore, trăiri transfigurate în vers. Frumusețea imaginii poetice se împletește cu profunzimea meditației asupra existenței și rostului artistului în lume. Pentru ilustrarea celor arătate mai înainte amintim câteva versuri din poemul *Pășind pe lumină* care ne amintesc de creatorul *Morții căprioarei*, Nicolae Labiș : „*În dezlănțuita simfonie iese visul./ din fuiorul nopții pășind pe cărare./ levitează peste noi aducând abisul./ sfidând lumina din exploziile solare.// Aici se întâlnesc minunile cu povestea/ hălăduind prin imperiile de vise/ și glasul rămâne urmă în vestea/ cu căprioare la izvor ucise*”.

Pasărea zborului imaterial, ne amintește de poemul dedicat de către Lucian Blaga, *Păsării măiestre*, a lui Constantin Brâncuși : „*S-a născut o lume din Cuvânt/ Ce-n univers ne leagă și prin Legi/ Când acolo sus e ceva mai sfânt/ Însămânțând în noi sfințirile întregi.// E-n noi un cer întreg de rostiri/ Și-n suflet n-i se coc fructe neoprite./ E vremea marilor sfințiri/ Și-a anotimpului voințelor călitate.// Mă simt zborul pasărei, imaterial./ Legiferând poemul ideal/ Ne cerând nimic în schimb*”.

Coborând în *Pântecul cuvântului*, poetul descoperă „*diafanul înțeles eminescian/ și miezul îndoielii lui Cioran...*” Trecând prin *Ora de ninsoare* unde „*Istoria e alta în fiecare fulg de nea...*” poetul privește în oglindă cum: „*Lovește dunga cerului secolul XXI/ păsări zboară de-a lungul râului/ asemeni Terrei/ în toamnă...*” (*Oglinda din secolul trecut*).

Poeme precum *Obicei, Nu răspund, Noaptea din ideea mea*, sau *Muzele datoare*, ne dezvăluie alte fațete ale unui poet autentic care în *Ne odihna poezilor* ne spune că : „*Poezii nici morți nu se odihnesc./ Versul lor scris cu sânge cutreeră veșnicia./ Din lutul unde dorm tot mai cresc/ Alți arbori în care se coace Poezia.*” În *Memoria zilei de ieri* aflăm că: „*Ziua după ce și-a scris jurnalul/ înșirând evenimente pe pergamentul clipei./ banalul./ și-a pus capul pe dealul din apropiere/ pentru odihnă*”.

O încărcătură emoțională deosebită are poemul *Lumină pentru Mama*, în care pioșenia pentru ființa care i-a dat viață se amestecă cu regretul de a fi părăsit satul natal. Versurile acestui poem au o duioșie care îi dau aspectul unei adevărate elegii. Pe alocuri întâlnim accente tragice care ne duc cu gândul la marele Serghei Esenin : „*În fiecare zi îți aprind din inimă lumina./ Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil./ De am greșit, îmi port și-acuma vina/ furnicilor strivite sub călcăiul de copil.// Îmi port crucea plecării mele din sat./ Alergând după fluturi sub cerul depărtării./ Iar dacă, uneori, am căzut în păcat./ Îți cer iertare, mamă, la ceasul înserării*”.

În **Incident istoric** întâlnim o viziune tragică și totodată profundă asupra adevărului ființei umane în timp : „În piața Patriei istoria desculță ca o față bătrână/ Urlă din tot plămâmul îmbăcsit de războaie:/ Sunt fecioara ce visează sub lună/ la Bărbatul ce-și pune în cui Războiul/ Și-n fața femeii - Pacea, genunchiul și-l îndoaie”.

Versuri precum: „Brazda țării în care clocote sângele străbunilor/ Ți-a deschis Călea/ Spre Lumina întoarceri în Sine” (**Înainte de sfârșitul frazei**), sau „Azi l-am văzut înălțându-Se pe Iisus/ Urca cu cântecul mierlei spre nori,/ Era în stropul de lumină tot mai sus/ Și-n aer mângâiat de cocori.” (**Înălțare în Cuvânt**), produc în cititor o emoție estetică deosebită.

In toamnă vibrează un menuet, este poemul în care pastelul capătă dimensiuni interioare care ne amintește pe alocuri de poezia simbolistă: „Cad cărările pe frunze,/ Zilele-n brațe de meduze/ Poartă-n toamnă printre noi/ Versuri scrise cu degete de ploii”.

Momentul nașterii lui Iisus este surprins în versuri precum: „Ninge ca în baladele noastre/ În păduri seculare se aprind astre/ Coborâte pe crengi, venite de sus/ În sufletele noastre născând pe Iisus./ E Crăciunul și cerul naște uimiri,/ Ne pune Domnul în ochi alte priviri,/ Nostalgia aprinde vinovății spre apus /Când în sufletele noastre se naște Iisus./ Copiii cu colinde vin a zidi/ În streășina casei întoarceri în poezii,/ Eu de sănii albastre sunt dus/ Spre sufletu-mi ce-l naște pe Iisus./ Alunecă vise pe dealuri de gând/ Rugăciuni în suflete semănând,/ În iluzii mă regăsesc și nu-s/ În noaptea când s-a născut Iisus./ E vremea când lumea varsă ochii înapoi/ Ca la începutul înțelegerii din noi,/ Eu mă simt pe corabia vieții mus/ Când în Cer se naște Iisus./ Ninge ca în baladele minunii/ Și-n povești își fierb tăcerea prunii,/ Abia acum se vor uni în rod/ Când Cerul spre noi se-așterne pod./ E Crăciunul și colindele nasc uimiri,/ Bradul împodobit ne întoarce în amintiri/ Pe sănii albastre urcând spre Sus/ Când în sufletele noastre s-a născut Iisus.” (**În sufletul nostru s-a născut Iisus**)

Un lirism aparte străbate poeme precum: **În lumina nordului, In brațele himerelor femei, Iluzie, Icoana, singură printre picturi, Horă târzie în sat de pescari, Fluvii cuvintelor, Fluturile de pe fundul apei. Floarea ruginii**, poem dedicat personalităților spiritualității românești, are conotații ontologice și gnoseologice ducându-ne cu gândul atât la autorul **Cântării omului**, Tudor Arghezi, cât și la autorul grec I. M. Panayotopolos autorul volumului **Fereastră deschisă spre Univers**. „Omul, de când e pe lume a spus:/ vara e prea cald,/ iarna-i prea frig,/ Soarele prea iute moare-n apus/ și-i prea mult nisipul ce doarme în Sahara./ Tot mai sunt spini printre flori parfumate,/ norii tot calcă azurul și plâng ./ stelele albe-s prea depărtate,/ încă-i uranul ascuns prea adânc!// Omul,/ de când e pe lume a spus:/ și v-a mai spune./ Mai mult și mai sus!/ Astfel se smulge din el cu răbdare/ Floarea ruginii, / Palida floare...” (**Floarea ruginii**)

Omul nu poate exista fără meditație. De-a lungul timpului meditația a îmbrăcat forme lirice. Astfel atât în poezia amerindienilor, cât și în Vede, la Homer, la Lucrețiu la autorii antici și moderni, în poezia noastră populară la Eminescu, Blaga, Nietzsche sau la poeții contemporani întâlnim versuri de o mare densitate ideatică în care gândirea filosofică este îmbrăcată în haina poeziei. Autorul ne prezintă **Citindu-l pe Sartre într-o oglindă** o frumoasă poezie filozofică: „Două oglinzi paralele-un infinit de imagini -/ Hegel într-una, reverberând în mii de pagini,/ În cealaltă prietenul Sartre în drum spre neant/ Nebuloasă cosmică unde doarme bătrânul Kant./ Îl citesc atent în oglindă și cuvintele iau foc/ Verbele aleargă după ele să le pună la loc,/ Doar Saint-Simon îl înțelege acolo sus/ Când Sartre se lasă de adjective dus./ Dincolo de oglindă nu știu dacă-mi înțelege fraza/ Frântă în mii de sclipiri adunând în ele Raza/ Movului ce încă aduce speranța de mâine,/ Azi la lumina din oglindă latră un câine.../ Mă aflu într-o catedrală gotică și amețesc metafizic/ Iar într-un zgârâie nori tâmpla-mi se clatină fizic./ Într-un colț de oglindă un ochi râde, celălalt se preface-n culori/ Pe când democrația învinsă i-a învins pe învingători.”

Dintre poemele care constituie momente lirice de o frumusețe deosebită amintim: **Carte frumoasă și dilematică, Caracatița timpului, Buletin meteorologic, Autoapărare**.

De autorul **Cadavrelor în vid**, A. E. Baconsky ne amintește **Autoportretul lui Anonimus într-o oglindă spartă** : „Vizigoții au ieșit din pădurea Anonimului proprietar./ În sângele lor încolțiseră săgețile arborilor singuratici./ Arcurile se ciopleau singure în tulpină de arțar/ Când ambiții de cucerire se nășteau în ganglioni limfatici./ Anonimus se privea în cioburi de oglindă/ Să-și termine războinicii armele așteptând pe-o cărare/ Și-a agățat fântâna inversă de-o grindă/ Să curgă imaginile pe-ntinsa mare...”

Alte bucățile lirice memorabile sunt : **Au înflorit nucii de Sfântul Gheorghe, Ascuns după colțul unei clipe, Ascultându-mi eul detestabil, Arma sinelui, Adevărul din proverbe, Intr-un târziu**.

Răbdarea pietrei este poemul în care descifrăm zbaterea artistului. Acumularea ideatică, germinarea întru cuvânt, și găsirea unui loc sub soare (sau descoperirea unei dimensiuni axiologice a ființei umane) sunt surprinse cu o măiestrie desăvârșită: „*Firicelul de nisip gândea pe-atunci/ Alcătuirea pietrei la loc./ Visa să fie stâncă în porunci/ Biruitoare prin fulgere și foc./ Aștepta singur în măduva de aer/ În veacuri golite de prea sus./ Constelații se desprindeau din caier/ Stârnind furtuni din nimic în apus./ Din vremuri ancestrale creștea încet./ Răbdând furtuni, îngheț și ploi/ Boabele de nisip le luau în piept/ Uitând de răni adunate-n roi./ Lepădându-se încet de uitare/ Și-au nimerit în munți piatra lor./ Devenind în timp cu răbdare/ Stânca învingerii înaltului și zbor./ Despiciând un râu de timp în două/ Stânca își urmează un singur gând/ Să fie munte într-o lume nouă/ Spre veșnicie mai departe lunecând.../ ...Și astăzi piatra suferă-n tăcere/ Un revelat model de timp invers;/ De mii de ani o vreme ea nu pierde -/ Veșnicia fiind răbdare-n univers.*” Astfel talentul poetului se dezvăluie din plin, iar cititorul este condus spre ființarea întru poezie.

*
* *

Partea a doua intitulată **Sonată pentru creșterea ierbii**, ne amintește de volumul **Fire de iarbă** de Walt Whitman. Astfel poemul **Singurătatea poetului de cursă lungă** este un nou crez poetic: „*Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult/ zgura rămasă mocnește lumină-n adâncuri./ stau pe-o piatră de gând și ascult/ tăcerea din versuri./ doar greierii țiuiind în urechi/ coboară poteci printre rime/ perechi/ pentru despărțirea imaginată de noi/ care niciodată n-a avut loc./ ne mai unesc șoșârle și șoșonii udați de ploi/ ce suflă alizee albastre în fluiera de soc./ Cale lungă are poetul pe lumină/ călcând / cu călcăiele bătătorite de dor de ducă/ purtând la tâmpole câte-o vină în apus/ ce-o duce și acum în gând acolo Sus/ și-n mână cu o floare ce se usucă./ Cale lungă are Poetul călcând pe tăcerea ce vine./ sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.*”

De autoarea frumusețea versurilor din **Ora de nisip ale** Anei Blandiana, ne amintesc versurile din **Rugăciunea zilei** „*O oră blândă dă ocol prin împrejur./ te aspiră dintr-un cer de vise./ când cucul își lasă cântecul său sur/ clocit să fie în cuibul clipelor ucise.*”

Abatere de la fire, Așteptare, Al doisprezecelea ceas sunt alte piese interesante ale volumului. **Autobiografie** este poemul care ne amintește de poetul din Lancrăm Lucian Blaga. „*M-am născut pe strada anului 1942./ bombardată de oameni cu ochii roșii./ îmbrăcați în verde./ când vara scotea la porți moșii./ aruncându-și mantaua soldățească și ploi./ luna iunie aducea în ferestre visele femeilor / și dor./ mergând nicăieri, așteptând în pridvor...*”

Pe plaiurile natale, Viața ca o luptă, Pe când înfloreau crinii albi, Bănuțul de pe fundul căldării, Aripa de guguștuc, Amintiri din miezul unui poem, Antagonie, Amintirea unui gând, Modestie sunt poeme cu o încărcătură ideatică și care completează profilul unui poet excepțional.

Despre **Lucașfărașul poeziei românești**, s-a scris mult și se va scrie foarte mult. Fiecare autor aduce o altă viziune asupra „**poetului nepereche**”. În poemul **Ca aerul și seva, EMINESCU**, autorul ne prezintă o imagine interesantă a poetului care coborând din istorie, a urcat prin versul, spre veșnicia simțământului ființei românești „*Îi aud pașii trecând dinspre lumină/ Și foșnetul stelelor în părul Lui./ Când plopii fără soț îl așteaptă să vină/ La fereastra cu dorul aprins în gutui./ Coborând dinspre Carpați, îl aud uneori/ Cu fruntea împodobită de gânduri/ Pe cărări de argint și flori/ De tei presărate rânduri, rânduri./ Îi aud glasul venind dinspre trecut/ Dulce ca mierea cuvintelor străbune./ Când este versul șoptă de început/ Și luna vibrează iubirea pe strune./ Doinesc tulnice pe poteci de munte./ Spre Ipotești prelungind chemarea/ Așternută peste veacuri punte/ Pe care să vină odată cu zarea./ Din poeme se desprinde, spre el venim./ Ca areul și seva ce-n arbori suie./ În fiecare dintre noi îl regăsim/ Cioplit în inimi veșnică statuie.*”

Autorul care într-un interviu din volumul **Cu inima în palmă** afirma: „*Aparent, Internetul unește oamenii, însă el însingurează persoanele, spre deosebire de religie care unește într-un crez comun*” a creat un frumos poem **Moartea vine prin internet**: „*Râzi ca un saltimbanc pe internet./ Neavenit cum toamna pentru frunze/ Nesimțind că moartea vine încet/ Și clipele te cuprind, brațe de meduze./ Persiflezi pe sticlă ca un bufon./ Dându-ți cu glezna stângă în cealaltă./ Când sunetul tău târziu și aфон/ Scârțâie la ușa din ultima haltă./ O iau ca o glumă a unui întârziat/ Ce-și spune ultima prostie-n viață./ Se vede că neantul îți este aliat/ Când amintirea-ți se vinde pe nimic în piață.*”

Autorul, în zbaterea sa faustică spre atingerea zonelor pure ale **paradisului estetic**, pornește de la obârșia sa aflată în **țara amintirilor** codificată în zona inefabilă a copilăriei sale: „*S-a întors poetul în satul natal/ Cu toate păsările lui zburătoare/ Același râu îi aduce la mal/ Amintiri din clipe arzătoare./ S-a întors poetul pe strada copilăriei/ Și e o altă adresă pe casa lui/ Bronzul toamnei sună în frunza viei/ Și*

galbenul scrisorilor a trecut în gutui.// ...Ceața timpului, val după val,/ Peste nuci încet se lasă./ Prin inimile oamenilor din satul natal/ Trece poetul, amintire, spre casă...” (**Poetul**)

Văzul din ureche este o bucată lirică care ne amintește de Artur Rimbaud sau Nichita Stănescu :
” Auzul imaginea toată a văii o cuprinde/ Urechea vede razele soarelui pieziș./ Ochiul sonata ierbii o surprinde/ Cum se strecoară în caiet pe furiiș.” Alte bucăți lirice interesante sunt: **Cuvinte din livezi, De dimineață, Culori fără culoare, Pe fotoliu din nori, Clipa inefabilă, Cei doi gemeni – timpul și spațiul, Cei doi din mine, Fecioara dimineților și Candidul, Concert în lipsa mea, Evadare din imponderabilitate, Rolul statuii în Paradis, Un deget de stradă, Patria ca un “bob zăbavă”, Doamna cu pălărie, Cuvintele atrag realitatea, Buletin meteorologic, Resturile zilei, Scriere pe văzduh.**

Într-o descență ilustră pornind de la Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Marin Sorescu, Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Valeriu Anania autorul a creat poezie patriotică. Poemul **Ce este patria, mamă?**, este una dintre frumoasele poezii dedicate țării : << „Ce este patria, mamă?”/- Este mormântul necunoscut al unchiului tău./ Mort pentru țară./ Într-un nesfârșit hău./ Este lacrima neîmpăcată/ După casa de comuniști demolată./ După casa de comuniști demolată./ Este minciuna ce ne-o spun/ Pentru un viitor promis/ Și bun.>>

Sonată pentru creșterea ierbii este un alt poem memorabil: „Am alunecat în cântecul ciocârliei/ Și-am dat peste câmpia însorită./ Soarele pieptănase metafora poeziei./ Iar sonata de creștere a ierbii răgușită./ Umbra era amețită de atâta răcoare./ Iarba îmi crescuse până la nas./ Stâncile și-au dat cep să curgă izvoare/ Când potecile cu pașii tăi în urmă au rămas./ Tăcerile la înălțime aveau glasul ciocârliei din grâu./ Notele musicale purtau frânturi de iubire./ Cântecul creștea devenind un râu./ Eu înotam prin “Sonata Lunii” în neștire./ Oglinda din camera timpului a rămas/ În cântecul mierlei de-un ceas/ agățat în ultima copac rămas în picioare./ ar fugii și el dar nu are cărare./ Oglinda din camera timpului se privește/ în ochii clipei cu genele vopsite/ în culoarea ce niciodată nu crește/ în memoria crengilor părăsite./ În oglindă plăcerile se dezbracă de bluză –/ nu are niciodată o muză –/ e doar un reflex al brațelor tale/ când cucul și-a uitat cântecul în oglinda din vale.”

Poetul de un rafinament deosebit, promotorul **globmodernului**, ne prezintă într-o viziune poetică subtilă teme care au atât o valoare filosofică, cât și una de surprindere a frumosului cotidian. Astfel se remarcă poemele: **Pietre de gânduri, Prizonierul oglinzilor paralele, Diligența din Țara Albastră, Doar atât, Timpul..., Urcare în metafizic, Metafora ruginii, Mersul pe văzduh, Medalia de sub preș, Materia luminoasă, Măduva Limbii Române, Horă târzie în sat de pescari, Întoarcere în timp, Incident istoric, Sandwich și Rugăciune, Soarele de la miezul nopții, Spălatul ușilor, Terra incognita, Țara mea de nicăieri, Iarba din freamătul clipei, Poemul cu păcate, Timpul ca un proverb, Verbul din oglindă, Emirate de gânduri, Sfârșitul, început perpetu...**

Emoționante versuri dedicate memoriei poetului Grigore Vieru întâlnim în poemul **Înălțarea la Cerul luminii Limbii Române**: “O stea pe Cerul Limbii Române a urcat în zare./ Vorbește lumina eminesciană a limbii din Carpați./ Plecare e trisă și-albastru orizontului mă doare/ Căci versul ei una distanța dintre frați.(...) Înălțată-i Țara, Ceahlăul și versul meu./ Poetul gândea că Prutul nu ne desparte./ Și Limba Română ne unește tăcută mereu./ Drumul Unirii, de-acum, îl luminează din Carte.”

Hristos a Înviat! este poemul participării cosmice a omului și a naturii la evenimentul care a schimbat soarta umanității, învierea Mântuitorului, Iisus Hristos. Acum omul adamic renaște în cel cristic: „Cântă iarba în mieii de prin lunci/ O aud cum crește și prin sat,/ Când din Tainele Porunci/ Hristos a Înviat!// Se aprinde-n inimă lumina/ Coborând în noi de Sus./ Când sevele înverzesc tulpina/ Înviază-n suflete Iisus!”

Balada bradului de Crăciun surprinde tristețea autorului care asistă la devastarea brazilor, care din elemente de bucurie pentru copii ajung lemne de foc prin nesăbuița cu care omul distruge natura:” Din brazi coboară dulciuri la copii./ Seva lor aduce pădurile în case./ Săniile trase de reni stănesc nostalgii/ În cioturile pe coline rămase.(...)/ Bucuria noastră e plânsul brazilor tăiați./ În lumea lor n-au cum să mai fie./ Au mai rămas pe munte câțiva frați./ Tremurând pentru Crăciunul ce-o să vie.”

În poemul **Poezii nu mor niciodată** întâlnim crezul autorului în perenitatea cuvântului transfigurat în artă și care constituie un pașaport pentru nemurirea artistului: „Poezii nu mor niciodată, ci doar/ își odihnesc zborul/ între clipe ce vine și visul amar./ potolind focul din case și luna/ cu dorul, arzând întotdeauna/ cu rost”.

Poemul **Sfârșitul, început perpetu...** prin versuri precum: „Cititorule, ascultând cum iarba crește./ Înțelegi sonata unui timp evolutiv –/ Spirala care cu infinitul ne unește/ În spațiu ecoului, repetitiv...” este un îndemn spre redescoperirea esenței noastre prin melos.

Omul „*trestie gânditoare*” (Blaise Pascal) se salvează prin cânt. O carte nu se sfârșește odată cu ultima filă. Abia atunci ea începe să trăiască și să rodească în sufletul cititorului. Cititorul, prin intermediul cărții devine mai bun și mai uman, iar poezia este o modalitate prin care putem intra în timpul etern al creației.

Dreptul la cetate al cântecului, ne iluminează ca o străfulgerare. Dând glas îndemnurilor ancestrale, ne regăsim în imemoriala fluentă a melosului. Valurile mării, sursurul izvoarelor și unduirea ramurilor ne sugerează starea primului Adam. Teamă, bucuria, beatitudinea și vina ne incumbă telurica redimensionare a spațiilor infinite. În timpul fără limite, iată-ne contemporani cu acei barzi și druizi inițiați în tainele frumosului, căci printr-o sublimă zbatere ni se dezvăluie hermeneutica unei existențe salvate în cânt.

Autorul care spunea undeva în volumul *Cu inima în palmă* că : „*Scriitorul contemporan trebuie să-și ia soarta în propriile mâni*” ne pune în fața unei realizări poetice deosebită. *Răbdarea pietrei* este o carte remarcabilă. De ce o citești o dată, vrei să o recitești iar și iar. Prin măiestria verbului poetic suntem purtați în lumea artei autentice. Iar în final parafrazând pe un mare creator român nu putem să spunem decât: „*Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!*”

Prof. Geantă Constantin

*15 ianuarie 2010
Călimănești-Vâlcea*